

Sygnatura akt: I C 542/18 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2018 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) z **siedzibą w K.**

przeciwko: **J. Ś.**

- o zapłatę,

I. oddała powództwo w całości;

II. ustala, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka - Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...)

3.(...)

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

W., dnia 12 grudnia 2018 r.

Sygn. akt I C 542/18 upr

UZASADNIENIE

W dniu 9 kwietnia 2018 roku powód (...) z siedzibą w K., działający przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, skierował do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie pozew, w którym wnosił o zasądzenie na swoją rzecz od J. Ś. kwoty 117,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie wskazał, iż dochodzoną wierzytelność nabył od (...) S.A. z siedzibą w W. na podstawie umowy cesji z 20 czerwca 2017 roku, a stanowi ją kara umowna za braku zwrotu udostępnionego sprzętu w sytuacji jednostronnego rozwiązania umowy. Na kwotę dochodzoną pozew składały się: należność główna wynosząca 95,40 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone od następnego dnia wymagalności dokumentu księgowego oraz jego wartości do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu 22,03 zł (k.4-6v, 27-29).

W dniu 18 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w sprawie o sygn. akt I Nc (...), uwzględniając w całości roszczenie powoda zawarte w pozwie (k.32).

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od wskazanego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany podał, iż był abonentem pierwotnego wierzyciela, z którym rozwiązał umowę z dniem 31 grudnia 2014 roku, a następnie 13 stycznia 2015 roku w punkcie serwisowym dokonał zwrotu udostępnionej karty dekodera (k.42-44).

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany zawarł z operatorem świadczącym usługi tv (...) w W. umowę o abonament w zestawie promocyjnym (...). Czas obowiązywania umowy wynosił 23 miesiące. Pozwany otrzymał od operatora do bezpłatnego używania dekodera wraz z kartą, przy czym karta stanowiła własność (...) Sp. z o.o. w W.. W przypadku rozwiązania, wygaśnięcia lub zakończenia w inny sposób umowy, na pozwanym ciążył obowiązek niezwłocznego, nie później niż w terminie 14 dni zwrotu udostępnionej karty dekodującej. Z tytułu opóźnienia w wykonaniu tego obowiązku abonent był zobowiązany do uiszczenia na rzecz (...) kary określonej w cenniku (rozdział(...), (...) regulaminu świadczenia usług).

Z dniem 2 czerwca 2014 roku doszło do połączenia spółek w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., poprzez przeniesienie całego majątku (...) S.A. w W. (spółka przejmowana) na (...) S.A. z siedzibą w W..

Na dzień 03 listopada 2014 roku saldo zaległości pozwanego tytułem opłat abonamentowych za okresy od 03 września 2014 roku do 02 października 2014 roku i od 03 października 2014 r. do 03 listopada 2014 roku względem pierwotnego wierzyciela wynosiło 69,40 zł. Pozwany zrezygnował z usług pierwotnego wierzyciela, w związku z czym umowa uległa rozwiązaniu z dniem 30 listopada 2014 roku. W dniu 13 stycznia 2015 roku pozwany zwrócił autoryzowanemu przedstawicielowi (...) S.A. kartę dekodującą. Tego samego dnia operator wystawił notę księgową nr (...), w której obciążył pozwanego karą umowną z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu sprzętu w kwocie 100,00 zł, z terminem płatności do 31 stycznia 2015 roku.

W dniu 20 czerwca 2017 roku (...) S.A. w W. zawarł z (...) z siedzibą w K. umowę sprzedaży wierzytelności zawierającą wyciąg z listy dłużników. Na podstawie tej umowy pierwotny wierzyciel dokonał przelewu na stronę powodową wierzytelności względem pozwanego wynikającej z dokumentu nr (...) na kwotę 95,40 zł, o czym zawiadomił J. Ś. pismem datowanym na 16 sierpnia 2017 roku. Jednocześnie powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty w terminie do 26 sierpnia 2017 roku kwoty 113,29 zł, na którą składały się należność główna wraz z odsetkami wynoszącymi 17,89 zł.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- ***umowa o abonament (k.17v);***
- ***regulamin świadczenia usług (k.14-17);***
- ***fragment odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców w KRS (k.10v-11);***
- ***saldo zaległości (k.19);***
- ***nota księgową (k.18v);***
- ***umowa sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z listy dłużników (k.9-10, 12v);***
- ***informacja o zmianie wierzyciela (k.7);***

- przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia (k.7v).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził spełnienia przez pozwanego zobowiązania wynikającego z umowy o abonament – zapłaty kary umownej z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu udostępnionego sprzętu stanowiącego własność operatora, w związku z przelewem wierzytelności na jego rzecz.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 tego przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wierzytelność, przechodzi na nabywcę solo consensu, tj. przez sam fakt zawarcia umowy przelewu. Dłużnikowi zaś przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

Łącząca pierwotnego wierzyciela z pozwanym umowa o abonament stanowiła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, którą reguluje art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz.U.2014.243).

Na podstawie art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104), do kodeksu cywilnego został wprowadzony przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Z kolei w myśl art. 5 ust. 4 wskazanej ustawy, w stosunku do roszczenia przeciwko konsumentowi Sąd ma obowiązek z urzędu uwzględnić okres przedawnienia także do istniejących roszczeń, nawet jeżeli konsument nie podniósł takiego zarzutu.

Ustawowym skutkiem przedawnienia jest więc w obecnym stanie prawnym niemożność jego skutecznego dochodzenia, a zatem rolą Sądu w niniejszej sprawie było zbadanie kluczowych w tym zakresie elementów łączących się z terminem przedawnienia roszczenia i początkiem jego biegu.

Należy wskazać, iż roszczenie pierwotnego wierzyciela pozostawało w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, a tak ustalona kwalifikacja nie mogła ulec zmianie z powodu zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela, dlatego Sąd przyjął, iż termin jego przedawnienia wynosił 3 lata (art. 118 k.c.). Z kolei roszczenie o odsetki z tytułu opóźnienia jako roszczenie okresowe przedawniało się w terminie 3-letnim zgodnie z art. 118 k.c., nie później jednak niż z upływem terminu, w którym przedawniało się roszczenie o zapłatę kwoty głównej (vide: wyrok SN z 20. (...), sygn. IV CSK 134/05, Legalis nr 156806).

Wprawdzie z wyciągu z listy dłużników wynika, iż datą wymagalności zadłużenia objętego dokumentem nr (...) opiewającym na kwotę 95,40 zł był dzień 29 stycznia 2015 roku, to jednak treść dokumentu źródłowego - noty księgowej o tym numerze wskazuje jednoznacznie, iż terminem płatności kary umownej z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu sprzętu był dzień 31 stycznia 2015 roku. Wymagalność należy łączyć z upływem terminu spełnienia świadczenia, dopiero bowiem po jego upływie, kiedy dłużnik popada w opóźnienie, wierzyciel dysponuje skutecznymi środkami dochodzenia roszczeń (vide: uchwała SN z 20.04.2012r., sygn. III CZP 10/12, Legalis nr 457217). W świetle powyższego należy przyjąć, iż roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne 01 lutego 2015 roku. Powód wniósł pozew w niniejszej sprawie dopiero 09 kwietnia 2018 roku, a więc po upływie ponad 3 lat od daty wymagalności roszczenia. Skoro roszczenie było przedawnione, powód nie może skutecznie domagać się jego zaspokojenia, co Sąd był zobowiązany uwzględnić z urzędu. Na gruncie niniejszej sprawy brak było także podstaw do zastosowania art.

117¹ k.c. pozwalającego na nieuwzględnienie upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, ponieważ nie występuje żaden szczególny przypadek i nie przemawiają za tym względy słuszności.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda podlegało w całości oddaleniu, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

W pkt II wyroku Sąd ustalił, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, iż koszty procesu ponosi strona powodowa, która w całości przegrała spór sądowy.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka-Twarogowska

Zrządzenie:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

W., 31.12.2018r.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska